

EL TEMPS QUE CORRE per JOAN F. MIRA

Hospital General

“En algunes seccions, la revetla general, amb tertúlies animadíssimes, televisors en marxa, i passejades pels corredors, pot durar fins ben passada la una de la mitjanit. Una dona que conec diu que li agrada moltíssim passar de tant en tant uns dies a l'hospital: es posa el batí de ras, pinces de colors al cabell tenyit i unes sabatilles amb pompom, i es dedica a la vida social d'una manera estimulante i activíssima.”

Per raons de l'ofici de pare, que dura tota la vida (les raons són un fill, un accident, un fèmur trencat), m'ha tocat passar darrerament alguna nit a l'hospital. Els hospitals d'aquest país, com sap tothom, es divideixen substancialment en públics i privats. Els públics, per herència dels curiosos eufemismes oficials del temps del franquisme, solen ser coneguts com “residències” i, si són inútilment grans, porten, o portaven, el títol de “ciutat sanitària”. Possiblement, com a València, amb un nom de virtut teològica com ara “La Fe”. També és un fet conegut que la diferència entre un hospital públic i un privat és que aquests *sempre* tenen nom de sants i maredeus, o cosa equivalent, i que solen ser considerablement més tranquils i silenciosos. No dic que siguin millors. Fa bastants anys, i per raons de l'ofici de fill (una mare, un atac cerebral, una pelvis trencada), vaig haver de fer visites abundants a les dues espècies d'establiments, i la diferència era encara més notable. Un hospital públic era un lloc molt paregut a un mercat de carrer, on les ambulàncies (aquesta és la meua experiència) descarregaven malalts a l'entrada, que podien passar així algunes hores, simples embalsams descarregats en terra, fins que els parents els empenyien pels corredors i anaven a parar en habitacions de quatre llits, notables per la falta de netedat i de quietud. Ara les habitacions són de dos llits, la netedat és visible, i l'estrepit de veus i de sorolls diversos ha minvat lleugerament. Només lleugerament. El personal sanitari, abundant i competent, dóna exemple de loquacitat (excepte per informar els malalts: deuen pensar que saber no cura o és inútil) i sobretot d'una salut i un vigor admirables, si hom ha de jutjar per la potència vocal. No és estrany, doncs, que, com en un d'aquells locals anomenats discoteques, els clients i visitants també hagen de parlar a plena potència si volen establir alguna comunicació. També circulen fusters, electricistes, personal de neteja, multituds de parents, amics i coneguts i gent de bona voluntat, que col·laboren a la festa diürna i, en algunes hores, també nocturna.

En algunes seccions, la revetla general, amb tertúlies animadíssimes, televisors en marxa, i passejades pels corredors, pot durar fins ben passada la una de la mitjanit. Una dona que conec diu que li agrada moltíssim passar de

tant en tant uns dies a l'hospital: es posa el batí de ras, pinces de colors al cabell tenyit i unes sabatilles amb pompom, i es dedica a la vida social d'una manera estimulante i activíssima. Comprens que aquesta intensitat de relació humana pot ser d'allò més salutífera, i deu ser per això que es manté (amb la col·laboració de cirurgians, especialistes, infermeres i tota la resta) de manera tan activa. També comprens que això, per als pacients de traumatologia, amb els membres enguixats o embenats i les portes obertes, no té per què afectar els equilibris hormonals o mentals tan necessaris per a la salut i l'harmonia física. No sé, de moment, com deuen anar les coses en altres seccions on les circumstàncies corporals són més delicades. Entre els pacients de trauma, bona part dels quals acaba de sobreviure a un accident o un altre que podia haver estat mortal, l'alegria de viure (una volta superat el primer tràngol) és tan gran que arriba a ser excessiva.

Com ara un iaio sensacional que ens ha tocat de veí d'habitació. Té noranta-tres anys, ve d'un poblet de l'interior, i conserva tanta salut i tanta força com la que tenia durant els seixanta anys que ha fet de ferrer. Sembla que, a més de ferrar cavalleries, produïa unes destrals de primera qualitat. El cas és que l'home, que és viu i viu sol fa molts anys, estava tranquil·lament fent-se un cafè o un polioli a la plaça del poble, i una furgoneta que reculava sense mirar-li va esclafar la cama allà mateix. Els accidents, això és certíssim, poden arribar en tot moment i situació. El iaio, doncs, està enguixat, però no sempre està segur del lloc on es troba, ni sempre es creu que, en efecte, té la cama trencada i no es pot moure. Com que, a més a més, en la vida ha estat malalt, ni sap què és un hospital, ni ha acceptat mai ordres de ningú, la seua activitat diürna, i sobretot nocturna, és parlar incessantment, fer moviment de baixar del llit (podria ser fatal), i amenaça les infermeres que les denunciarà al seu nebot, que és l'alcalde, perquè el retenen allà contra la seua voluntat. Canta jotes, empalma un refrany rere l'altre, diu que a casa seua només mana ell, amenaça amb els punys, exposa incansablement les raons per anar-se'n d'allí perquè l'han enganyat, diu, i a més té faena i no pot esperar. I així passem la nit, de manera molt instructiva i animada. És un exercici que els recomane vivament.